

Πασχάλια βιώματα ποιμαντικής προοπτικής Αναστάσιμος δρόμος...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:dervent.ro

Αντιγράφω από τον απαράμιλλο Παπαδιαμάντη.

«Την νύκτα εκείνην, νύκτα Αναστάσεως, η Ανάστασις ετελείτο εις τον ναΐσκον του Αϊ-Γιώργη της Χριστοδουλίτσας, κείμενον χίλια βη-μα-τα άνω από τον ανήφορον του λόφου, όχι μακράν από τα τέσσαρα καλύ-βια της κοιλάδος των Βουρλιδίων. Εκεί ανήφθησαν φαιδραί λαμ-πάδες ανάμεσα εις δένδρα, κάτω από τα γλυκά, λάμποντα άστρα του ου-ρανού, πριν ανατείλη ακόμη η σελήνη. Και ήσαν εκεί όλοι οι βοσκοί κι οι βοσκοπούλες του διαμερίσματος, φορούσαι τα στολιδιά των τα πα-σχαλινά, ευφραινόμεναι και απολαύουσai την άρρητον χαράν και ευω-δίαν του Πάσχα».

Δεν προτίθεμαι να σχολιάσω το παραπάνω κείμενο, μόνο θα ήθελα, ως παπάς σε μια ενορία (μεταλλαγμένη, ασφαλώς, σήμερα) η οποία άγγιξε τέτοιες στιγμές στο παρελθόν, να σημειώσω κάποιες σκέψεις.

Ειλικρινά, φοβάμαι ότι ο δικός μας Αναστάσιμος δρόμος, όχι μόνο χορτάριασε και

δεν περπατιέται, αλλ όσο περνάει ο καιρός όλο και περισ-σότερο εγκαταλείπεται, γιατί ο σύγχρονος άνθρωπος, ας πούμε ο πιστός, ο ενορίτης, είναι πάντα, η σχεδόν πάντα, βιαστικός, βιάζεται. Μάλιστα βια-ζεται υπερβολικά, σε σημείο να μεθοδεύει τις ανάγκες του μόνο στην ευωχία και στην εκτέλεση κάποιων κα-θη-ερωμένων επιφανειακών εθι-μι-κων διατάξεων, όπως είναι το να κρατάς τη λαμ-πα-δα όταν βρεθείς στο προαύλιο, να πεις Χριστός Ανέστη -τελευταία κι αυτό ξεχάστηκε- με τα καθιερωμένα Χρόνια Πολλά. Στη συνέχεια, αφού ειπωθούν και κα-ποιες άλλες ευχές, αυτή τη φορά μπροστά στην εορταστική τράπεζα, θα «τσουγκριστεί»το κόκκινο τ αύγό, ώστε η γιορτή να λάβει το όποιο νο-ημά της και να τελειώσει εδώ κι ύστερα μια βαρειά σιωπή τα διαδέχεται όλα... Γιατί, δυστυχώς, εισήλθαμε πια στη στεγνή πραγματικότητα η, έτσι μάθαμε. Έτσι μας δίδαξαν τα τελευταία χρόνια κι αυτή την αγωγή αποκτήσαμε. Για να έρχεται σήμερα ο καθένας και να τα βάζει με τους παπάδες ότι δεν κάνουν σωστά τη δουλειά τους, η μ εκείνους, κληρικούς η λαϊκούς, που συντηρούν ολ αυτά τα «παρωχημένα» σχη-μα-τα, σχήματα ψευδούς βιοτής και απρεπών συμπεριφορών. Γι αυτό και κα-θη-μερινά υφι-στα-μεθα καταιγισμούς απειλών, ύβρεων και κολαφισμών, επειδή επι-με-νουμε σε μια παράδοση, ξένη στα κελεύσματα του κόσμου, στα ψι-μι-θια της τεχνολογίας, στο στραγγάλισμα της ελευθερίας, που είναι η απαρχή στήριξης και ανέλιξης του προσώπου. Του προσώπου εκείνου με το οποίο λάβαμε το όνομα, αυτή τη νεόσδοτο Χάρη του Θεού, την ώρα, την τραγικά αλλοιωμένη ώρα, του Βαπτίσματος.

Γιατί αν προσέξουμε καλύτερα τα όσα η Εκκλησία στην όλη Ανα-στάσιμη διαδικασία τονίζει και προσκομίζει, όπως το αντίδωρο την ώρα της απόλυσης, τότε θα καταλάβουμε ότι μέσα στην όλη τελεσιουργία, εκείνο που απομένει ως ο βασικός άξονας πάνω στον οποίο στηρίζεται το παν, είναι η μέριμνά Της για τη σωτηρία του καθενός. Και του πλε-ον ασήμαντου ανθρωπάκου, επειδή κι αυτός έχει τη θέση του στο Σχε-διο του Θεού. Γιατί σωτηρία σημαίνει και είναι απαλλαγή, διατήρηση κα-ποι-ου, εντελώς αβλαβούς, ακέрайου.

Ο Αναστάσιμος δρόμος είναι μια διαδικασία για κοινωνία πληρότητας και αγαλλίασης. Αρχίζει επώδυνα, μέσα στο καθαρτήριο της τραγικής Μεγάλης Εβδομάδος κι ύστερα, μετά από μια πορεία μέσα σε υπόγειες, μισοφωτισμένες, υγρές και κλειστοφοβικές διαδρομές, σε εισάγει σε λειμώνες πάντερπνους, ηλιοχαρείς, ευφρόσυνους και συμπιαστάς του Παραδείσου. Το μόνο που απαιτείται είναι η υπομονή και η πίστη σε μια παράδοση δίχως ακρότητες, χωρίς φανακισμούς και ψευδείς εξαγγελίες. Γιατί αυτό που περισσεύει μέσα στη ζωντανή, φωτεινή και ταπεινόφρονα παράδοσή μας είναι μόνο το κάλλος, η ευπρέπεια και η φιλοτιμία. Γι αυτό και το Πάσχα γίνεται ένα μεγάλο χαμόγελο, μέσα στο οποίο χωράμε όλοι : εγκρατείς και ράθυμοι, πλούσιοι και πένητες, αμαρτωλοί και

δίκαιοι- αρκεί να τιμάμε αυτήν ειδικά την Ημέρα, την Ημέρα ην εποίησε ο Κύριος, ίνα αγαλλιασώμεθα και ευφρανθώμεν εν αυτή.

Ξανακοιτώντας ο καθένας μας το παράθεμα, από τον πάντα ζων-τανό Παπαδιαμάντη, εξηγεί, νομίζω, τη στάση που διακρατεί ο Σκια-θι-της λόγιος σε μέρες χρονιάρες, με το να απουσιάζει από τελετές, που γι-νον-ται μέσα στην ενορία. Γιατί, άραγε; Ίσως επειδή γνώριζε πως η γνη-σιότητα και η ακεραιότητα του Μυστηρίου αυτού της Πανηγύρεως των Πανηγύρεων και του κέντρου της λειτουργικής μας ζωής διασώζεται σιμά σε κείνους που δεν είχαν ποτέ τους τη σιγουριά ενός ενορίτη. Τους αλειτούργητους, τους καλυβιώτες, τους λησμονημένους αιπόλους, ωστόσο περισσότερο θεοφοβούμενους από κείνους που αναπαύονται στην όποια συνήθεια και αυτονόητη βολή τους. Όπως εμείς σήμερα.

Αν, λοιπόν, επιθυμούμε να περπατήσουμε τον Αναστάσιμο δρόμο θα χρειαστεί να εξετάσουμε, μήπως τελικά λαθέψαμε τη διαδρομή και αναζητούμε περίπατο αναψυχής και χαλάρωσης, κι όχι πνευματικής αγαλλίασης και φωτισμού. Αληθινού φωτισμού από κείνο το Φως Χριστού, το Αναστάσιμο, που «φαίνει πάσι».....

π. Κωνσταντίνος Ν. Καλλιανός

«ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ» Αρ. Τεύχους 140 Απρίλιος 2014